

MIZENÍ

M. V. Jirsová

VÁROVÁNÍ

TENTO ROMÁN SE ŘADÍ MEZI FANTASY
DARK ROMANCE. NENÍ VHODNÝ PRO
OSOBY MLADŠÍ 18 LET A CITLIVÉ POVAHY.
OBSAHUJE ZVRÁCENÉ PASÁŽE, EROTICKÉ
SCÉNY, PIKANTNÍ DETAILS, NÁSILÍ A
MILOSTNÝ TROJÚHELNÍK.

MIZENÍ

©M. V. JÍROVÁ

České Budějovice, 2025
Nakladatelství DarkKing
© DarkKing, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství DarkKing.
V. Volfa 1301/15, 37005 České Budějovice.
Instagram: DarkKing-nakladatelstvi
Email: DarkKing-nakladatelstvi.cz

Vydání první (4 upravené vydání)
Jako celkově 2 elektronickou publikaci v edici
DarkKing.

Obálka – návrh a zpracování - © Michala Mynářová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být rozšiřována ani kopírována bez písemného
souhlasu nakladatele či autora.

ISBN 978-80-909398-4-4 (PDF)
ISBN 978-80-909398-5-1 (ePub)
ISBN 978-80-909398-6-8 (Mobi)

Mizení

Život je jako propletené kořeny stromů. Každý kousek má svůj vlastní význam a vše je vryto hluboko do kůry světa. Starodávná nevyslyšená varování vykvetou do trnitých konců, skrz které není cesty zpět.

Žila jsem *poklidný* život se svou dcerkou a jejím otcem, jenže to se mělo brzy změnit. Vše začalo ale někde úplně jinde. Od dětství jsem tíhla k mystériím a podobným éterickým záležitostem. Zájem jedné malé holky nakonec přerostl v něco silnějšího, a tak jsem se vydala cestou samostudia.

Až po letech jsem začala cítit první výsledky. Ovšem nic z toho, po čem jsem v hloubi duše toužila. Dařily se mi pouze jednoduché věci, jako zlepšování vizualizací, ale jiný výsledek nepřicházel. Snažila jsem se přijít na to, proč se neposouvám dále. Vyplněné výklady z karet jsem považovala za náhodné. Potřebovala jsem daleko jasnější důkaz.

Něco, co by bylo více než popíratelný fakt. Zaměřila jsem se tedy důkladněji na prohlubování meditací. Při nich se mi občas zdálo, jako bych se dostávala za určité hranice. Možná jsem za ně neměla nikdy vkročit, přesto mne cosi nutilo pokračovat.

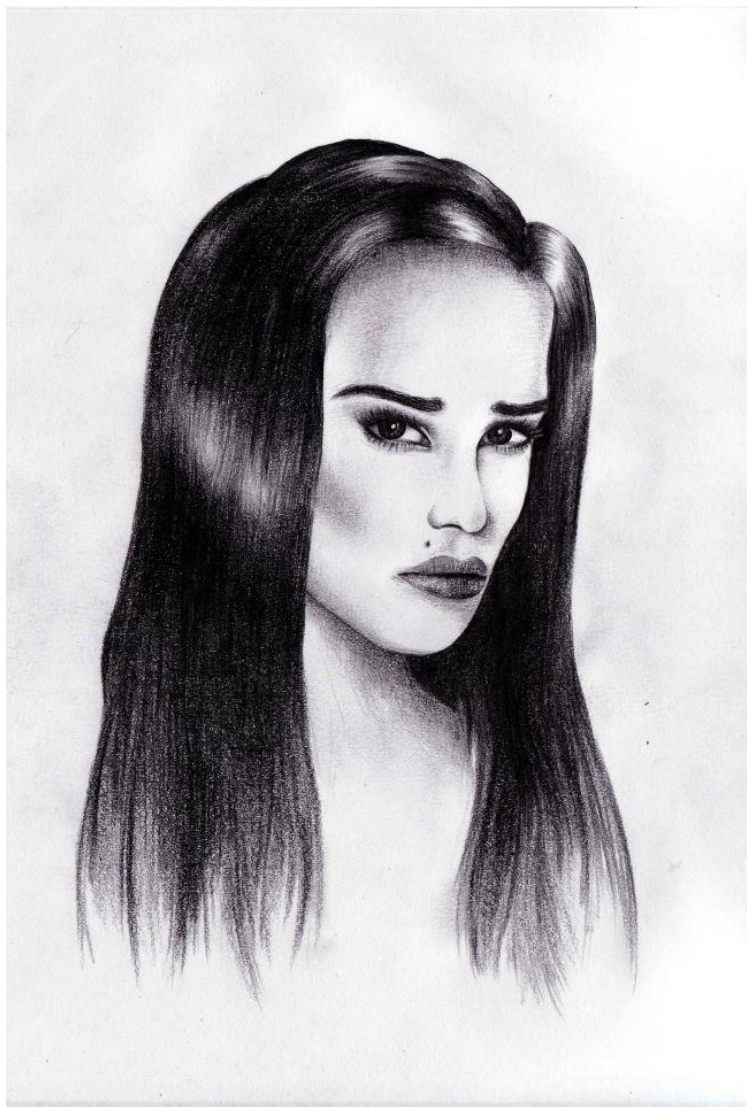
Jeden večer jsem soustředění věnovala obzvláště velké úsilí, ale má snaha mne jen uspala. Zdálo se, jako bych začala snít, ovšem tentokrát to bylo jiné než obyčejné sny.

Nejdříve jsem viděla vystoupit se z vlastního těla, přičemž jsem si byla stále jistá svým sněním. Nepříjemnou závrať střídal strach.

Skoro, jako bych to doopravdy prožívala. Stejný pocit, jako když ve snu padáte nekonečně dlouhým pádem a čekáte konec.

Tvrdý dopad na dno s nepříjemnou závratí v břiše.

Přestala jsem vnímat své tělo, necítila nic než bázeň z neznámého a lehkost, která ji doprovázela.

Poté jsem pomyslela na Itálii a ihned se tam objevila. Cestovala jsem městem bez chůze, jen s nohama ve vzduchu – vznášela se nad zemí.

Na okamžik jsem zavřela oči, nasála nosem čerstvý vzduch a najednou jsem klečela v prázdné poušti. Zaborená rukama v písku, hrabajíc jsem v něm cosi hledala. Chladný písek ledově studil a vtíral se mezi prsty.

Ohlédla jsem se kolem sebe a vtom okamžiku za mnou stál stan, kterého jsem si prve vůbec nevšimla. V té samé chvíli ke mně přicházely z dálky dvě postavy.

Přimhouřila jsem oči a zjistila, že jde o muže. Zpozorovala jsem, že jeden z nich má v ruce pistoli a bez varování ji na mě namířil. Vytáhla jsem ruce z písku a automaticky se přikrčila.

Muž s pistolí měl jednoduchý vzhled nudného chlapíka s nechutně uhlazenými vlasy. Menší štíhlé postavě dominoval jeho mrtvý pohled, který působil naprosto bez emocí, tak jako výraz v jeho tváři. Ten druhý na mne zamrkal svýma čokoládově hnědýma očima se zvláštním zábleskem smutku. Tmavě hnědé vlasy se mu vlnily u konečků a působily tak rozpustile sexy. Díky svalnaté postavě budil větší respekt a zároveň i pocit bezpečí.

Muž s pistolí mne probral ze zamyšlení a začal zhurta: „Hej, kotě, dej sem tu káru!“ Ohlédla jsem se zmateně za sebe. Opravdu tam stálo auto, jež se objevilo stejně nečekaně, jako prve stan. Bohužel, mé vzpomínky byly trochu zmatené na to, abych věděla, jak se tam zjevilo. Navíc jsem to stále považovala za sen. Ten cvok měl o starý zelený džíp evidentně velký zájem. *Kdyby se tohle dělo v*

reálném světě, asi bych se pokusila utéct, jenže šlo přece o pouhý sen, ne? uklidňovala jsem se tou myšlenkou.

„Je to jen sen!“ šeptala jsem, zatímco jsem šátrala v kapse od spacích šortek.

Hodila jsem po něm klíčky a čekala, že vypadne a já se už konečně proberu ve své posteli, ale tomu s pistolí to nestačilo.

„Měl bych tě odprásknout!“ přemýšlel nahlas. Díval se přitom na svého společníka a máchal mi zbraní před obličejem.

„Co myslíš, Bene? Měl bych tu kurvičku oddělat?“ Ben zachovával klidnou tvář, ale jemná vráska na čele prozrazovala, že nad něčím přemýšlí.

Vtom předešel chlapíka s pistolí a zatlačil mě do stanu. Jakmile jsme se ocitli uvnitř, hubeňour se zasmál a přiložil mi pistolí k hlavě.

„Kriste Pane, tak už se probud’!“ prosila jsem o probuzení, protože mi můj sen začínal nahánět opravdový strach. Nevzbudila jsem se, místo toho se mi přitiskla na spánek ledově chladná ocel, která zastudila. Zamrkala jsem a zaháněla slzy hromadící se mi v koutcích očí.

„Do hajzlu, tohle je ten nejdebilnější sen, co jsem kdy měla!“ zanáčovala jsem nahlas a vysloužila si posměch.

„Co sis šnupla za matroš, kotě?“ S tím mi zatlačil s hlavní na spánek takovou silou, že mě tlak kovu zabolet.

Sykla jsem bolestí a pokusila se ho odstrčit, jenže v tom důsledku mne muž zatlačil na okraj stanu a zlověstně se zasmál. „Baví mě děvky, co se brání.“

Střelil pohledem na Bena stojícího za námi.

„Co myslíš? Užijeme si ještě?“

Zalapala jsem po dechu a cítila čůrky potu stékající mi po tváři. Chlapík s pistolí se ušklíbl a olízl mi z dekoltu kapičky potu.

„Mmm!“ Pochvaloval si tu slanou chuť.

„Dám ti taky něco slanýho!“ sliboval a otáčel se za Benem. Rozdrkotaly se mi strachy zuby. Nikdy nevíte, co takový vyšinutý člověk udělá, navíc vypadal, jako by to myslel smrtelně vážně – jenže, šlo přece o sen, ne?

Ben přistoupil k nám. „Slíbils, že -,“ Ale muž se zbraní ho nenechal dokončit větu.

„Nepamatuju se,“ ušklíbl se.

„Tahle kundička změnila můj úmysl.“ Na okamžik odklonil zbraň, aby se s ní podrbal na hlavě. Vzápětí mi s ní přejel přes hrudník k jednomu prsu.

„Vždyť si o to v tomhle říká!“

Ben sevřel čelist, jako by se v něčem ovládal.

„Dobře!“ vyhrknul.

Vykulila jsem na něj oči. Doufala jsem, že alespoň on bude mít trocha zdravého rozumu. Muž stáhl zbraň, ovšem pohrával si s ní v ruce jako varování pro mě, kdybych snad nechtěla spolupracovat.

Ben si prohrábl své husté hnědé vlasy, a to gesto působilo téměř zoufale, než ke mně přistoupil.

Zakroutila jsem nesouhlasně hlavou a cítila první slzu, jak mi stéká po rozpálené tváři. On se mi zadíval do očí svým smutným pohledem, přičemž mne pohladil zlehka po tváři. „Chci ji pro sebe!“ řekl tvrdě.

Muž vedle něj se zlostně zašklebil. „Eeee, ty si budeš hrát a já nic?“ Benův návrh se mu nelíbil.

„Ty už sis užil! Vzpomínáš?“ připomněl mu cosi, o čem jsem raději nechtěla vědět.

Muž začal nervózně přešlapovat z nohy na nohu a sahat si vyšinutě na nádobíčko. „Fajn, ale pak se o ni hezky postaráš!“ dotíral.

Ben přikývl a natáhl k němu ruku. „Dej mi zbraň a odjed’ na smluvené místo, bratře!“

Při zjištění, že jsou příbuzní, jsem sklopila zrak k zemi, abych na sobě nedala znát, jak mě to překvapilo. Nebyli si ani trochu podobní.

Muž přesto zakňučel. „Chci důkaz!“

Podívala jsem se Benovi znovu do očí a v duchu ho prosila, aby ho neposlouchal. On povolil ruku, která čekala na odevzdání zbraně, a přemístil ji na mou šíji. Z doteku jeho prstů na mé kůži jsem otevřela rozrušeně ústa.

„Prosím, nedělej...“ měla jsem v úmyslu žadonit, avšak Ben mi přiložil prst na rty, aby mě utiřil.

„Šššš.“

Jeho bratr rozjařeně zatleskal, zatímco mi Ben zajel prsty do vlasů a sevřel je pevně v pěst.

Vykřikla jsem a s nepravdělným dechem zavřela oči. Náhle jsem ucítila dlouhý dominantní polibek. Jeho pevné rty klouzaly po mých a jazyk si prodral cestu do roztrhse-ných úst. Aniž bych chtěla, přinutil mne napůl zoufale a napůl roztouženě zavzdychat.

Prohloubil polibek a spokojeně přitom zamručel. Poté skousl můj spodní ret a odtáhl se ode mne. S přísným pohledem se otočil.

„Ted’ mi to dej a vypadni odsud. Vyřídím to!“

„Fajn, fajn, fajn...“ mumlal druhý maniak, těkal kolem nás očima, ale zbraň mu nakonec podal. Bušilo mi srdce, jako by mi mělo vyletět z hrudi, a měla jsem neblahé tušení, že tímhle nic nekončí. Druhý muž udělal pár kroků od nás a ve vchodu se zastavil.

„Věřím ti,“ zatvářil se jako úlisný Joker.

„Ale rád bych se podíval... Aspoň na začátek, až se bude pod tebou kroutit!“ Široký úsměv prozrazoval, že svá slova myslí smrtelně vážně.

Ben se setkal s mýma očima a zdálo se, jako by mi chtěl cosi říct. Naklonil se k mému uchu, olízl ho a pak mi do něj zašeptal tak, abych to slyšela jen já.

„Neublížím ti.“

Roztrásla jsem se po celém těle a připravila se na to, co mělo následovat. Sklouzla jsem poraženě na zem a se slzami se nechala znovu políbit.

Ten zasněžený sen se mi dostával pěkně pod kůži!

Ben se vrhnul na mé rty a vtáhl je do sebe tak silně, že jsem prohnula tělo do tvaru S.

Přitáhl si mě do náruče a položil pod sebe. Opřel se o lokty a sjížděl svými překvapivě jemnými prsty po mé paži. Druhou rukou stále svíral mé vlasy a podroboval si mne. Cítila jsem každý kousek těla, kterého se dotkl i přes tenkou látku tílka, jako by mne jeho doteky pálily přímo na kůži. Pokusila jsem se mu něco zamumlat do úst, jenže spalující polibky pohltily všechnu mou snahu.

Zajel prsty pod lem kraťásků a vklouzl pod ně. Čímž docílil toho, že jsem sevřela kolena pevně k sobě.

Přestal mne líbat a přesunul se svými krásnými plnými rty na můj krk. Zakousl se do něj a přikázal mi: „Povol!“

Vykřikla jsem a poslechla ho. Okamžitě využil situace, aby zajel rukou přímo mezi jemné horké záhyby. Zvrátila jsem oči v sloup a s pláčem se rozvzdychala na celé kolo. On si pohrával s mým okolím kolem klitoris a dráždil mne představou, jaké to bude, až se dotkne.

Vrátil se k mým rtům a po celé délce je olízl, čímž ve mně zlomil poslední střípky ovládání.

Krucí, proč se mi musí zdát zrovna o znásilnění, a ještě si to moje tělo zatraceně užívá?

Dotkl se znovu mého středu, ovšem tentokrát mu prsty projely přes vlhkou díрку a jemně zajely dovnitř.

Prohnula jsem hlavu dozadu a zhluboka zasténala. Ben mi zuby okusoval kůži na hrdle a krouživými pohyby trápil poštváček.

Jakmile se naklonil znovu nad má ústa, nevydržela jsem tlak a oddala se vzrušení, jež prostupovalo každou mou částí. Opětovala jsem zmateně jeho intenzivní polibky, vstřebávala kořeněnou vůni a teplo těla, jenž se tisklo na mé.

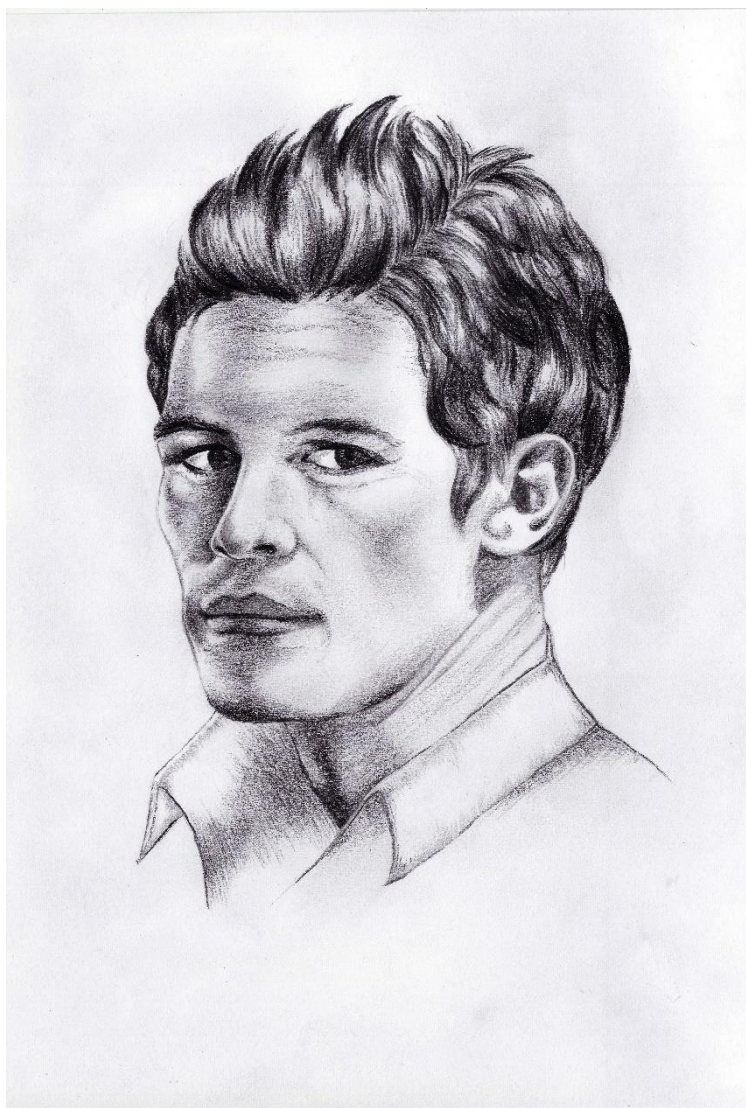
Naslouchala jsem mužnému vzdychání, které se mu tu a tam vydralo z hrdla, zatímco mne přiváděl na vrchol. Horko po těle oznamovalo, že docílil svého. Mé vzdechy se prodloužily a táhlý tón hlasu, byl důkaz, kam mne ten cizinec stáhl.

„Ach, bože!“ šeptala jsem neschopna přemýšlet.

„Šššš, to je dobrý!“ konejšil mne mezitím, co jsem se třásla při doznívajícím orgasmu.

Přitáhl si mě do náruče a prohlížel si mou rudou orosenou tvář. Lhala bych, kdybych tvrdila, že tohle nebylo nejsilnější vyvrcholení v mém životě – nebo nejživější sen, který se mi kdy zdál.

Třas se mi ještě stále nepodařil zastavit, ale příjemné teplo z jeho náruče mě mátlo.

Možná, že jsem se při těch blbých meditacích dostala do nějakého kómatu? Možná ležím někde v nemocnici a tohle všechno je výsledek mého zahrávání si s tím, čemu jsem dostatečně nerozuměla?

Bázeň, která ve mně zůstávala, se mísila s rozkoší. Najednou se pohnul a teplo zmizelo i s ním. Sáhl po zbrani, zajistil ji, zvedl se a zastrčil si ji za opasek.

„Takhle daleko to nemělo dojít,“ procedil skrz zaťaté zuby a pohlédl na mne. Lítost se mu zableskla v jeho čokoládových očích, ve kterých by se každá druhá dobrovolně utopila.

„Někoho pro tebe pošlu,“ oznámil mi. Kousla jsem se rozpačitě do rtu a s ještě větším zmatením si urovnala kráťasy a srovnala tílko. Netušila jsem, co mu odpovědět? Všechno je dobrý, tohle je jenom sen a já se určitě brzy vzbudím? Nebo, měj se fajn v mém vymyšleném světě. Já se nyní chystám prohlásit za totálního blázna?

Bez dalších řečí vyšel ze stanu a odešel. Odešel? Kam? Vždyť jsem si široko daleko ničeho nevšimla? Promnula jsem si horké tváře a rozhlédla se po stanu. Dobře, řekněme, že se jedná o nekonečný zvrácený sen. Při pomýšlení na události, co se před pár minutami odehrály s neznámým mužem, mi zatepalo mezi nohama.

Skousla jsem si ret a štípala se do stehna. Štípnutí přece vždycky zabírá, nebo ne? Bezradně jsem se zadívala na stanovou kapsu. Zašátrala v ní a našla pěkný balík peněz. *A kurva! Ty peníze nejspíš budou těch dvou šilenců. Až zjistí, že je tady zapomněli, bezpochyby se pro ně vrátí!*

Na těle mi naskočila husí kůže. Objala jsem si paže rukama a třela si je, zatímco jsem přemýšlela.

At' už je to debilní sen, nebo ne, chuť přežít máte stejně velkou. Obzvláště u živých snů. Připadalo mi zvláštní, že si své snění uvědomuji... Srolovala jsem peníze do tlusté ruličky a vylezla ze stanu ven. Okamžitě mne ovanul chladný vzduch.

„Brrr!“ Jsem šílená, protože moje sny jsou vážně reálné. Až se vzbudím, dožiju nejspíš v ústavu pro duševně choré. Zasmála jsem se té bláznivé myšlence. Jak jinak něco takového vysvětlíte? Nic, budu se muset pokoušet vzbudit. V hlavě se mi předbíhaly různé možnosti a já se dala do chůze vstříc neznámu.

Nedaleko od té vyprahlé pustiny a písku jsem narazila konečně na starou asfaltovou cestu. Ulevně jsem si povzdechla. *Ano! Aspoň něco vychází. Možná bych svůj sen mohla ovládat tím, že si budu představovat, co chci, aby se stalo? Za zkoušku rozhodně nic nedám.* A tak jsem vstoupila na cestu s novou motivací.

Plahočila jsem se po ní nekonečně dlouho, než se v dálce objevil obrys budovy s křiklavě neonovým nápisem, jehož střed poblikával. Přimhouřila jsem oči ve snaze zjistit, co je tam napsáno. Jakmile jsem přišla blíže, potvrdila jsem si, že jde o motel. „Delicouse,“ přečetla jsem nahlas. Lepší než nic. Sevrěla jsem v ruce srolované bankovky a zamířila na obhlídku.

Obešla jsem motel kolem dokola, až jsem si všimla šipky s cedulí – recepce. Následovala jsem značení a s cinkáním zvonku nade dveřmi vešla dovnitř. Nikde nikdo nebyl, takže jsem váhavě přistoupila k pultu se zvonkem a zacinkala na něj. Vmžiku ke mně přiklusal menší starý chlapík. Sjel mě nedůvěřivým pohledem.

„Ztratila ses, slečinko?“ vyzvídal. Odkášlala jsem si, abych dokázala udržet silný hlas.

„Zdravím. Chtěla bych jeden pokoj. Zdržím se jen přes noc.“ Chlapík ze mě nespouštěl oči, zatímco hledal klíče. Prohlížela jsem si v rychlosti recepci.

„Jezdí tady nějaká hromadná doprava?“ otázala jsem se naivně, za což jsem také sklidila vhodnou odpověď.

„Panenko, tady nic nejedí. Je to motel nedaleko pouště a nikde nenajdeš ani živáčka kromě mých hostů a ty bych ti nepřál poznat.“ Zakřenil se na mě svými žlutými zuby.

Sáhla jsem po klíčích, jež položil na stůl a on zase po penězích. Přikývla jsem na pozdrav, zatímco chlapík za mnou při odchodu ještě zvolal: „Jsou to horní pokoje!“ Ale já se už neotočila ani neodpověděla. *Fuj, takový hnusák.* Oklepala jsem se jako pes a zaměřila se na točité schody vedoucí do jednoho patra motelu.

Vyšla jsem je podle instrukcí a zadívala se po dveřích pokojů, na nichž byla oloupaná čísla. Zrovna jsem objevila svůj pokoj, když vtom se kousek ode mne otevřely dveře a z nich vyšel jeden z útočníků. Málem jsem se zalkla šokem.

Sklopila jsem hlavu, otočila se k němu zády, snažíc se rychle zmizet. Naštěstí jsem narazila na odemčenou úklidovou místnost. Vběhla dovnitř a zavřela za sebou potichounku dveře.

Se zrychleným dechem jsem naslouchala zvukům zvenčí. *Ten debilní sen mě dočista připraví o rozum!* Slyšela jsem kroky přibližující se ke dveřím. *Do háje!*

Vyhrkla jsem a zoufale si přála se vzbudit, když mi náhle někdo zacpal dlaní ústa. Chytla jsem mu paže, ve snaze ho od sebe odstrčit, ovšem marně.

„Mmm!“ protestovala jsem tlumeně, než jsem za sebou uslyšela příjemný hlas.

„Tiše! Ššš!“ mírnil mě muž a já si vybavila poslední zážitek s ním.

„Když tě pustím, nezačneš křičet?“ ujist'oval se.

Automaticky jsem přikývla na souhlas. Pomalinku mi odkryl pusu a nechal mne otočit hlavu, abych mu pohlédla do tváře. Jakmile se naše oči setkaly, tváře se mi rozhořely. *Krucinál!*

„Co tady děláš?“ zašeptal mi nebezpečně blízko ušního lalůčku. Cítila jsem jeho silnou ruku obmotanou kolem mého pasu.

„Jak jsem mohla tušit, že tady budete?“ odsekla jsem mu, čímž jsem si zasloužila prst na ústech.

„Nechceš, aby se o tobě dozvěděl, že ne?“ varoval mě. Předpokládala jsem, že má na mysli svého vyšinitějšího bratra. Zamračila jsem se, avšak neměla v té situaci na výběr.

„Měla jsi počkat, až pro tebe někoho pošlu, vzpomínáš?“ vyčítal mi.

Náhle jsme zaslechli klapot bot – někdo se blížil k úklidové místnosti.

„Do hajzlu!“ zanádal Ben. Přitáhl si mne blíže k sobě a zabořil se mi divoce do úst. Celá omámená jsem ho nechala vést naše rty. Nebýt blížícího se nebezpečí, myslela bych si, že si tyto chvíle užívá. Kroky se zastavily těsně u dveří, jako by někdo váhal, zda vstoupit?

A tak mi Ben skousl spodní ret, aby mne přinutil nahlas zavzdychat. Jakmile nás dotyčný uslyšel, vydal se jiným směrem. Čekala jsem, že se Ben okamžitě odtáhne, jenže on mne nepřestával mučit svými nestoudnými polibky. Cítila jsem, jak jeho dlaň sjela z mého břicha na podbřišek a celá se roztrásla. *Tady končí veškerá sranda!*

„Ach, bože!“ zavzdychala jsem mu do úst mezi nádechy a v tu chvíli s tím přestal. Odklonil se ode mě a olízl si zrudlé rty, na nichž jsem visela pohledem. Pousmál se, ale vzápětí zvažněl.

„Zajdi do svého pokoje a zůstaň uvnitř. Ráno odjíždíme, do té doby nebudeš v bezpečí.“ Bez odpovědi jsem na něj zírala. „Hej! Vnímáš mě vůbec?“ Zatrásl se mnou, abych se vzpamatovala.

„Je to jako skutečné,“ zamumlala jsem jako v transu a žasla nad tím, jak moc se tohle všechno podobá reálnému zážitku.

„Cos to řekla?“ Ben nadzvedl tázavě obočí a zamračil se. „Nemáme čas. Musíme jít!“ S tím otevřel dveře a vykoul škvírou mezi nimi. Chytl mne za ruku a vytáhl mě ven, načež mi gestem ukázal, ať záměřím ke svému pokoji.

Rychlým tempem jsem se vrhla ke svým dveřím a s třesoucíma se rukama se snažila trefit do klíčové dírky. Povzdechl si, vzal mi klíče z ruky a odemkl.

„Hrozně panikaříš,“ poznamenal, než jsme vklouzli dovnitř. Zavřel za námi a zamknul.

Rozhlédla jsem se po místnosti a skončila pohledem na něm. „Díky,“ zašeptala jsem nejistě.

„Nemyslím si, že mi máš za co děkovat,“ odvětil téměř s lítostí. Okamžitě mi naskočila po těle husí kůže. *Co když se jedná o zvrácenou hru dvou psychopatů a tohle všechno je naplánované?* Ne! Měla bych se dát dohromady a nepomínat, že jde o blbej sen. Jednou se přece musím vzbudit a možná o tom napíšu román, ale teď bude lepší zachovat klidnou hlavu. Očima jsem přejela přes Benovu přírodně vypracovanou postavu a svaly rýsující se pod bílým přiléhavým trikem. Všiml si mého pohledu. Sundal si

koženého křiváka a začal procházet pokoj, aby jej zkontroloval.

V hlavě mně začala hlodat myšlenka, jaké by bylo nebránit se ničemu, co by mě ve snu potkalo? *Možná bych si to mohla svým zvráceným způsobem užít?* Zavřela jsem oči a cítila jeho přítomnost dříve, než na mě promluvil.

„Pokoj je v pohodě,“ zašeptal mi do zátylku. Ztěžka jsem polkla a cítila, jak se mi zrychlil dech.

„Měl bych už jít,“ podotkl a přešel rty zezadu přes můj krk. Letmý dráždivý dotek stačil k tomu, abych se o něj opřela zády a otočila k němu tvář. Přešel mi palcem přes rty. „Než udělám nějakou hloupost,“ zašeptal jen malý kousek od úst, jenže vtom přesunul svou pozornost k oknu před námi s výhledem do chodby.

Oba dva jsme se zadívali na siluetu jeho bratra. Jak se zastavil před pokojem. Se sklenicí v ruce se opřel lokty o zábradlí a rozhlížel po okolí. Jako by hledal něco, čím by se v motelu zabavil. Všechno se ve mně sevřelo.

„Jdi dozadu do koupelny. Pusť vodu, jako by ses právě sprchovala,“ nařídil mi Ben tichým hlasem. Při těch slovech si sundal košili a začal si rozepínat kalhoty.

Zalapala jsem po dechu, ale strach z jeho vyšínutého bratra byl silnější. Rychle jsem se odplížila do koupelny. Rozrazila dřavý závěs a pustila vodu plným proudem. Srdce mi bušilo v nezkrotném tempu a svíravý pocit v hrudi napovídal, že může být hodně zle.

Ben

Serval jsem ze sebe ještě triko, zastrčil si jej do zadní kapsy od kalhot, zatímco jsem rozhrabal postel, jako bych si zrovna vydatně zašukal. Kalhoty jsem nechal s ledabyly rozepnutým páskem i poklopcem. V té chvíli se mé neblahé tušení vyplnilo. Paul promíchal v láhvi zlatavou tekutinu a pozvednutím ruky mi na dálku připíjel. *Podělanej motel. Alespoň ty blbý závěsy by mohli mít.* Kus látky, co visel na rezivělé tyči, zakryl sotva půlku okna.

Pokýval jsem mu na pozdrav. Odemkl dveře, vyšel ven a zabouchnul za sebou s třísknutím dveře tak, aby tu ránu cizinka uvnitř slyšela. Nakráčel jsem si to k Paulovi a opřel se zády o zábradlí vedle něj.

„Koukám, že sis našel zábavu?“ rýpl si do mě.

„Možná,“ opáčil jsem přitom, když jsem mu vzal pití z ruky a sám do sebe značnou část obsahu naklopil. Bratr se ke mně naklonil, až se naše čela dotýkala.

„Neměj kvůli tý děvce špatný svědomí. Škemrala o to, viděl jsem jí to na očích!“ mlaskl a vzal mi whisky.

„Dej si sprchu, relaxuj a já se porozhlédnu na baru po dalším chlastu,“ oznámil mi nevzrušeně a já věděl, že něco kuje. *Kurva!*

„Počkej!“ zvolal jsem za ním. „Jdu taky!“

Lepší bude, když ho ohlídám a nebudu riskovat, že by se chtěl pít po tom, s kým jsem si *užil*. Zpomalil chůzi, abych ho došel, ušklíbl se a poplácal mě po zádech.

„Tak se mi to líbí!“

V baru bylo pár opilců a divných individuí, kteří do sebe lili jedno pití za druhým. Oblékl jsem si triko a otřel potem orosenou tvář. Paul si mne prohlédl.

„Brácho, měl by ses vidět,“ imitoval můj výraz ve tváři.

„Celej se rozpouštíš.“ Ironicky jsem se na něj usmál.

„Moc ti to mluví.“ Kývl jsem na chlápka, který nás prve ubytoval a nyní obsluhoval u baru. Objednal jsem nám dvě flašky tvrdého alkoholu a doufal, že Paula zaměstnám, dokud neodpadne. Jenže ten prevít měl neskutečnou výdrž. Nebyl jsem žádný abstinent, ale udržet s ním tempo, bylo takřka nemožný. Po třech laškách jsem měl co dělat, abych zůstal vzhůru. Paul se naštěstí zdál stejně mimo jako já. Motal se a blábolil nesmysly. *Fajn, o tohle mi šlo. Už žádnou podělávkou. Zítřka odjedeme a ona bude v bezpečí.*

Uklidňoval jsem se tou myšlenkou a začal tahat Paula na pokoj. S nejistou chůzí jsem ho podepřel a táhnul po schodech. Vylézt po nich nám trvalo snad celou věčnost, ale když jsme je konečně zdolali, nechal se bez problémů odvléct do našeho pokoje. Svalil se na postel a zdálo se, že už nevnímá. Přehodil jsem přes něj deku a zabloudil myšlenkami o tři pokoje vedle.

Je tam ještě? Samozřejmě, že je. Kam by asi šla? Vždyť nemá ani auto. Bude si muset počkat, až do týhle díry někdo zavítá. Kruci! To taky není zrovna nejlepší nápad, ale nemůžu jí pomoci.

Zašel jsem do naší koupelny a opláchnul si obličej studenou vodou. Vyšel jsem z koupelny. Zadíval jsem se na spícího Paula, který začínal pravidelně chrápat. *Možná bych se měl přesvědčit, jestli je v pořádku. Ještě naposledy. Zkontrolovat ji mezi dveřmi a jít si po svých... A možná je to blbej nápad.*

Myšlenky se mi střídaly jedna přes druhou, až jsem nevydržel ten tlak a vystřelil z pokoje. Nakráčel jsem rovnou k jejím dveřím a těsně u nich se zastavil.

Jen s ní prohodím pár slov a půjdu do hajzlu. S velkým přemlouváním jsem zaklepal na dveře. Nic. Žádný zvuk ani odpověď. Chvilí jsem čekal a klepání zopakoval. Nejspíš měla strach otevřít a já jsem se vůbec nedivil, anebo zmizela, jakmile se naskytla příležitost.

Utíkej, co nejdál to půjde. Tady tě nečeká nic dobrýho.

Odpíchnul jsem se ode dveří a odploužil se ke svému pokoji. Paulovo hlasité chrápání mě přimělo k nápadu nejít ještě spát. Mohl bych se posadit před její pokoj a hlídat přede dveřmi až do rána, ale to by nejspíš vzbudilo podezření. Přišla mi jako rozumná ženská, takže se po mém odchodu určitě zamkla. Jasný, ten zrezivělý zámek na řetízku není nic moc, ale pro odpuzení zvědavých očí stačí.

Sevřel jsem ruce v pěsti a sešel do přízemí, kde jsem se rozvalil na zeleném gauči. Z baru ještě stále znělo huhlání ožralů, ke kterému se přidával i falešný zpěv. Cítil jsem, že se mi klíží víčka, a tak jsem se tomu poddal.

Michelle

Postávala jsem v koupelně tak dlouho, až mě chladné zežloutlé kachličky zábly do bosých nohou. Teprve po téměř půl hodině, kdy nebylo slyšet kolem pokoje ani živáčka, jsem se odvážila vyjít ven. Celá rozklepaná jsem se připlížila k oknu a vykoukla ven. *Bude lepší přes něj něco hodit.* Do oka mi padl ubrus propálený hned na několika místech. *Nevadí. Na zakrytí stačí.* Vyjít ven nepřipadalo v úvahu.

Motel nebyl tak velký, abych měla jistotu, že na ně někde nenarazím, takže jsem si lehla a schoulila se v posteli. *Co se mi stalo, že jsem uvízla ve vlastní pomatené mysli? Mohli byste namítat, že sny jsou různě bláznivé, ale nikdy mi nepřišlo, že by nějaký trval takhle dlouho...* Přemýšlela jsem, dokud všechny myšlenky neustaly a má mysl se ponořila do tmy.

Utěšující prázdno brzy vystřídal nepříjemně teplý pocit. Nadechla jsem se a do nosu mě udeřil smrad alkoholu. Protáhla jsem ruce a dotkla se něčí holé hrudě.

„Vyspala ses dobře?“ zeptal se povědomý úlisný hlas. Lekla jsem se tak, až jsem sletěla z postele, tisknouc si peřinu pevně na tělo. Paul vstal se slovy: „Výměna stráží, děvko,“ a psychopaticky se zasmál.

Snažila jsem se okamžitě vrhnout ke dveřím, ale on byl rychlejší. Přiskočil ke mně, chytil hrubě mé ruce a přimáčknuł je ke zdi. Jeho prsty se otiskly na mé holé kůži.

Pokoušela jsem se mu vysmeknout, ale místo osvobození jsem se udeřila o sotva držící poličku za mou hlavou.

„Nech mě bejt, ty úchyle!“ zařvala jsem na něj. Zasmál se tomu. „Trochu si spolu pohrajeme!“ řekl se zlobou v hlase.

Začal mi strhávat ramínko od tílka, aby obnažil mé prso a já ho od sebe neúnavně odstrkovala.

„Pust' mě, ty magore!“ On vytřeštil oči. Vytáhl z kapsy od kalhot rudou rtěnku. Zuby otevřel víko, odplivl ho na zem a vyšrouboval ji.

„Suvenýr od poslední kurvy, co jsem opíchal a zabí!“ V tu chvíli se mi nedostávalo vzduchu. Jeho mrazivě vážná tvář mi napovídala, že je zle.

Načmáral mi cosi na rty a tvář, než rtěnku zlomil o můj obličej a zbytek zahodil. Potom se usmál svým vyšinutým úsměvem blázna.

„Ty budeš další!“ S tím mi olízl levou stranu tváře. Znechuceně jsem se zašklebila. „Copak? Byla bys raději, aby tady byl můj hodnej, hezkej bráška a lízal ti kundu?“ Zlověstně se zamračil.

„Tak to ani hovno!“ Po těch slovech se na mne vrhnul. Strhával mi oblečení z těla, dokud jsem se před ním nekrčila nahá jen v kalhotkách.

„Táhni k čertu!“ zavřískala jsem na něj z plných plic a zlostí i zoufalstvím se celá třásla. Přejel si jazykem přes nepochopitelně bílé zuby a vytáhl z druhé kapsy nůž.

Chytil mne za hrdlo a zmáčkl jej tak silně, že jsem z nedostatku vzduchu zasípala. Bez váhání mi začal jezdit po napjaté kůži od krku, těsně pod místem, kde mne svíral, až na dekolt. Někde se sotva dotkl a jinde přitlačil, aby mě doopravdy řízl. Nůž byl naštěstí spíše tupý, takže řezné ranky byly jen povrchové.

Rozvzlykala jsem se, protože jeho prsty mne nemilosrdně svíraly a dokazovaly mi, že hodlá dokončit, co začal.

Celé tělo mi začalo ochabovat a vjemy se pomalu vytrácely jeden po druhém, když vtom se ozvala hlasitá rána, načež jsem cítila náraz do hlavy a pak ticho.

Když jsem procitla, uvědomila jsem si, že ležím na zemi a přede mnou jsou v jednom chumlu Ben se svým bratrem.

Zvedla jsem se na loktech, rozkašlala se a odplazila o kousek dál, abych nebyla moc blízko rvačky. Chvílemi se zdálo, že má ten magor převahu, jenže náhle ho Ben dostal na záda a sázel mu jednu ránu za druhou, dokud nezůstal ležet téměř bez hnutí na zemi.

„Spolu jsme skončili! Už tě nebudu tahat ze sraček!“ ucedil Ben skrz zatnuté zuby a přemístil naštvaný pohled ke mně.

Jakmile se na mne zadíval, změnil výraz.

Dal bratrovi poslední ránu, čímž ho znehybněl a odplazil se ke mně. Přitáhl si mne do náruče.

„Co tě bolí?“ zajímal se se záští k někomu, kdo právě ležel bez hnutí na zemi.

„Nevím...“ mumlala jsem a ovládala vzlyky, jež se mi draly přes vyčerpané hlasivky.

„Měl jsem tady bejt! Kurva!“ zanádal Ben, zatímco si mne vyzvedl do náruče a nesl mě do jiného pokoje. Při procházení kolem bratra do něj ještě výstražně kopnul.

Odnesl mě nejspíš do jejich pokoje. Položil na postel a zamknul za námi dveře. Zmizel na chvílku do koupelny, a když se vrátil, držel v ruce ubrousek. Kromě kalhotek jsem byla nahá, takže jsem se snažila halit si tělo.

Ben polil ten ubrousek nějakým alkoholem a přisedl si ke mně na postel. Automaticky jsem se posunula stranou.

„Nechci ti ublížit,“ vysvětlil mi. „Ukaž mi to,“ naléhal dále. Cítila jsem slzy, jak mi stékají zuřivě po tvářích na důkaz mého osobního šílenství.

„Jak je, do hajzlu, možný, že to tak bolí?“ cedila jsem mezi cvakajícími zuby. Ben se zdál trochu zmatený.

„Tak to u zranění bývá. Nejde o nic hlubokýho, jenom ti musím tu ránu vyčistit, aby se nezanítila,“ objasnil mi své úmysly, ale absolutně nepobíral, co to vlastně říkám. Natahl ke mně ruku, avšak já mu ji odstrčila. „Ne!“ křikla jsem po něm. „Tohle všechno je blbost!“ supěla jsem, jako bych se pomátla. Zasmála jsem se sama sobě. „Hádám se a bojuju tady s vlastním mozkem!“ štkala jsem a smála se přitom.

On se zamračil a těkal pohledem po místnosti. „Co to plácáš? Nechápu tě?“

Znovu jsem se úzkostně zasmála. „Víš, co?“ pronesla jsem s úsměvem na rtech. „Polej mě tím svinstvem, protože na ničem z toho nezáleží!“ Zakroužila jsem mu prstem před obličejem. „Nic z toho neexistuje. Ani ty,“ dodala jsem zdrceně.

Ben se ke mně přisunul tak rychle, že jsem nestačila zareagovat. Chytl mě za zápěstí a donutil položit se. Obnaženým prsům nevěnoval žádnou pozornost, ale přiblížil se mi těsně k tváři.

„Co sis, kurva, šnupla?“ Jeho otázka mě zaskočila.

„Končím, už se chci vzbudit, jasný!“ vyštěkla jsem na něj chraplavě.

„Myslíš si, že se ti tohle celý zdá?“ podívil se, ale namísto toho, aby usoudil, že jsem totální blázen, mi uvolnil zápěstí a přitáhl mne do své teplé náruče, kde mi povolily veškeré zadržované emoce. Zabořila jsem mu hlavu do hrudi a propukla v pláč.

„Je mi líto, ale tohle není podělanej sen,“ konejšil mne a hladil ve vlasech. Ta slova ve mně rezonovala a uváděla v novou úroveň zoufalství. *Je zvláštní uvědomit si, jak snadné je podlehnout v tíživé situaci vlastním představám. Co je realita a co zbloudilá fantazie?* Leželi jsme v objetí, dokud jsem nepřestala naříkat a nezklidnila se.

Zvedl mi dvěma prsty hlavu, abych mu pohlédla do očí. „Jak se jmenuješ?“

Zavřela jsem oči, a když jsem je otevřela, zašeptala jsem chraplavým hlasem: „Jsem Michelle.“

„Pamatuješ si, jak ses sem dostala?“ vyptával se, zatímco se zvedl z postele.

Donesl mi sklenici vody a čekal, až něco povím.

Naklopila jsem do sebe pití, abych dokázala z namožených hlasivek ještě něco vyždímat. Odkáslala jsem si a vzpomínala na předcházející události, mezitím co mi jemně očistil ránu.

Se zavřenýma očima jsem si přehrávala v hlavě vše, co se stalo.

Poušť, písek mezi prsty, zmatek a dva cizinci, kteří ke mně míří.

Otevřela jsem víčka a opět je zavřela. Ne! Musím se vrátit v myšlenkách mnohem dál. Co se stalo před tím, než jsem se tam objevila? Vtom jsem si vzpomněla.

Ukládám dceru ke spánku. Přeji dobrou noc jejímu otci, jenž si jde lehnout do svého pokoje. Naše oddělené ložnice jsou jen kousek od sebe. V záchvěvu vzpomínek jsem sebou začala škubat. Posadím se v obývací křesle a zapálím vonné tyčinky a svíčky. Medituji tak dlouho, až sklouznu ke spánku. A v ten moment pociťuji závrať. Lehkost mi zvedá tělo do vzduchu. Sleduji sama sebe z výšky a stále

stoupám. Horkost mi pohlcuje tělo, jako by mne olizovaly plameny.

„Ááá!“ vykřikla jsem a roztřeseně drmolila. „Moje dítě! Musím zavolat domů!“ štkala jsem celá zmatená.

„Nechápu to! Byla jsem doma a najednou...“ Ben mi chytl tvář do dlaní, abych zvolnila zběsilý tok myšlenek.

„Uklidni se! Pamatuješ si nějaký další detaily?“ Chtěl mi pomoci a já se snažila ze všech sil přijít na to, co se mi, do háje, stalo?

Zakroutila jsem hlavou a skousla si spodní ret. On se na něj zadíval svým temně hnědým pohledem a přešel přes něj palcem. Zachvěla jsem se a sevřela kolena ve vzpomínce na jeho doteky – které byly najednou, sakra, opravdové.

„Nepanikař, nebo tě budu muset rozptýlit jinak,“ pohrozil mi v žertu. Vstal z postele a začal se přehrabovat v černém koženém batohu. Za okamžik z něj vytáhl mobil a podal mi jej.

„Pamatuješ si, odkud jsi? Telefonní číslo, nebo něco, co bychom mohli využít?“ S bušícím srdcem jsem si vybavovala ta hloupá čísla a okamžitě je naťukala do Benova mobilu. Sledoval předvolbu a zamračil se.

„Jsi pěkně daleko od svého domova, víš to?“ Zamrazilo mě z pomyslení, jaký strach musejí doma prožívat.

„Kde jsme?“ špitla jsem.

„Říká ti něco Densevil?“ opáčil.

Otevřela jsem ústa dokořán. Bože, tohle nebylo přece možné? Panicky jsem se zasmála.

„Já pocházím z Westen City,“ vykoktala jsem se závratí v břiše. Ben se zatvářil záhadně. O něčem přemýšlel.

„Mám roaming, zavolej si,“ nabídl mi a popošel ke koupelně, aby mi poskytl soukromí. S roztřesenýma rukama

jsem zmáčknula zelené tlačítko a zaposlouchala se do hlášení, že volám mimo síť i stát. Telefon vyzváněl, ale na druhé straně ho nikdo nezvedal. Zkoušela jsem štěstí ještě půl hodiny, kdy byl Ben už zpátky a opřený o futra dveří od koupelny mne v tichosti sledoval. Nakonec ke mně došel, vzal mi mobil z ruky a ukončil mé neúspěšné pokusy. Posadil se na okraj postele.

„Zkusíš to ještě později.“ Zdálo se, že mu něco vrtá hlavou.

Přitáhla jsem si přikrytá kolena k hrudi. Zadívala se mu se zoufalstvím do tváře.

„Myslíš si, že jsem blázen,“ podotkla jsem, aniž bych se ho ptala.

„Ne,“ odpověděl bez váhání.

„Na něco se tě zeptám,“ nadhodil a já svraštila obočí a přikývla.

„Stalo se ti někdy něco, co bys nemohla logicky vysvětlit?“ Myslí se mi prohnaly vzpomínky na mé poslední pokusy s plameny svíček, zvláštní hluboké meditace a ...

„Ano,“ vyhrkla jsem. Přikývl a jeho čokoládové oči potměly.

„Věříš v nadpřirozeno?“ zeptal se.

Začala jsem si kousat nervózně rty.

Co mám odpovědět? Možná zkouší, jestli nejsem šílená? Ale nakonec jsem se studem přikývla na souhlas.

„Možná bych věděl o někom, kdo by ti dokázal pomoci.“ Poslední slova zašeptal, jako by byla tajemství. Jasně, že jsem potřebovala pomoci, kruci, ovšem také jsem se musela zkontaktovat s někým z rodiny a dostat se domů.

„Dobře,“ souhlasila jsem a rychle dodala. „Ale proč bys mi pomáhal?“ nechápala jsem jeho dobrou vůli. Mohl se zachovat jako jeho vyšinutý bratr... Kdyby mě v tom stanu

zabil, nikdo by se o mně nedozvěděl. V těchto končinách by mě nikdo ani nehledal.

„Mám svý důvody,“ zamračil se a začal někomu volat. *„Stačila mi tahle odpověď? Ted’ když vím, že nejsem v nějakém stupidním snu? Nespíš se s ní budu muset spokojit, alespoň do chvíle, dokud se nedovolám domů.“*

Obmotala jsem kolem sebe důkladněji přikrývku a přejela si prstem přes poraněné hrdlo. Rána štípala, ale už nekrvácela, takže nebyla nijak hluboká.

Ben se chystal zrovna ukončit hovor, když se zvenčí ozvalo hlasité túrování motoru. Zpozorněl a s mobilem u ucha otevřel dveře.

Vyšel z pokoje a cosi pozoroval. Vyhrabala jsem se z postele a s obmotanou peřinou kolem těla k němu docupitala bosýma nohama, abych viděla, na co se dívá.

Dole na parkovišti seděl jeho bratr v autě a zlostně si nás prohlížel. Jeho zbitá tvář rudla nenávistí, když jsem se objevila vedle Bena. Odplivl si ven staženým okénkem, ukázal na nás fákáče, přičemž se jízlivě zasmál. Dupnul na plyn a vystřelil z parkoviště pryč. *„Skvělé, takže moje jediná možnost dostat se odsud zmizela na asfaltové cestě.“*

Cesta

„Možná se nám bude hodit odvoz,“ podotkl naštvaný Ben a ukončil hovor. Vyměnili jsme si pohled a zašli zpátky do pokoje. Po sprše mi došel pro oblečení do mého pokoje. Svázal dohromady natržené ramínko od tílka a podal mi jej i s kraťasy. Poodešel, abych se oblékla. Venku se začalo smrákat a déšť bičoval okenní parapety. Seděli jsme s Benem vedle sebe a čekali na odvoz, který domluvil. Po nezdravé večeři v podobě hamburgerů, z nichž jsem vytahala něco, co připomínalo maso, jsme se přichystali k odjezdu.

„Každou chvíli by tady měl být,“ poznamenal Ben, dívaje se na telefon. „Než tam dorazíme, měla bys něco vědět.“ Napjatě jsem naslouchala jeho příjemnému hlasu. Sklouzl ke mně pohledem. „Zavedu tě na místo, kde žije někdo, kdo by mohl vědět, co se ti stalo. Ale chci, aby ses sama na nic nevyptávala.“

Zmateně jsem se zamračila. „Bude mi stačit, když se dostanu nějak domů,“ zareagovala jsem nejistě.

V té chvíli se ozval telefon. Někdo dával Benovi signál, že je připravený nás vyzvednout.

Zvedla jsem se a s nepříjemným pocitem v žaludku ho následovala ven z pokoje na chodbu a venkovní točité schody, kde mi déšť smáčel během pár vteřin chabé oblečení i tvář.

Došli jsme na parkoviště a tam čekalo nastartované velké černé Volvo. Přimhouřila jsem oči a snažila se potlačit nepříjemný pocit z toho, že všechno, co se děje, je reálné. Sledovala jsem Bena, jak mi otevřel zadní dveře a

pokynul, abych si nasedla do vozu. Zhluboka jsem se nadechla a poslechla ho. Zabouchnul za mnou dveře a já si celá rozechvělá prohlížela interiér v mramoru a kůži.

Než si Ben nasedl přímo vedle řidiče, skončila jsem pohledem na zpětném zrcátku a muži v něm. Sledoval mě pár intenzivních zlatavě hnědých očí a zrcátko odhalovalo část jeho pohledné mladé tváře. Narovnal se v zádech a napnul svá široká ramena, než se pozdravil s Benem. Odpoutal ode mne pohled a vyrazil na hlavní silnici.

Cesta trvala dlouho a místo, kam jsme jeli, se nacházelo nejméně půl dne cesty od starého motelu. Začala se mi klížit únavou víčka, ovšem usnout jsem si nedovolila, protože muž za volantem mě co chvíli pozoroval svým ostrým pohledem. Párkrát jsem zavřela oči, abych ulevila tlaku a vyčerpání, nakonec jsem přece jen sklouzla ke spánku.

Probudila jsem se ve chvíli, kdy jsme projížděli mohutnou kovovou černou bránou. Automaticky se za námi zavřela a cestu kolem nás obklopil černý lesík.

Kdo má na svém vlastním pozemku kus lesa? Znovu se ozvalo to prapodivné tepání v hrudi. Možná, že byl velmi špatný nápad vydat se s dvěma cizinci neznámo kam. Sevřela jsem ruce, jako bych se chtěla modlit. Kéž bych se probudila a zjistila, že šlo o děsivý sen, ale honosné sídlo mi napovídalo, že tohle je teprve začátek.

Zaparkovali jsme přímo před domem. Nebo bych měla říct spíš obrovskou starožitně vypadající vilou? U mnoha prvků na domě se zdálo, že jsou záměrně zachovány jako původní. Obrovská starožitná dvoukřídlá okna i vstupní dveře a kamenné zdi, mi navozovaly divné pocity.

„Vítejte v Seneviu,“ promluvil řidič svým jemně kořeněným podmanivým hlasem a vypnul motor.

Než jsem stačila vylézt z vozu, otevřel mi neznámý muž. S bušícím srdcem jsem vložila ruku do dlaně, jež mi galantně nabízel. Nebýt zamračeného výrazu v jeho přítažlivé tváři, považovala bych to gesto za milé.

Vystoupila jsem z vozu, zabouchla dveře a přiřadila se hbitě k Benovi. Následovali jsme mladíka k domu, kde na nás ve dveřích čekal náš hostitel. Zarazila jsem se a sledovala, jak tam stojí nehybně jako starodávná socha. Pohlédla jsem mu do temných prázdných očí a celá se roztrásla.

Beze slova nám kývl hlavou na pozdrav. Poodstoupil a nechal nás vstoupit do domu. Zmáčená až na kost jsem procházela vstupní chodbou a s úžasem ve tváři sledovala mohutný lustr s blyštivými diamanty nad námi. Obrovská chodba sloužila možná jako nějaký uvítací sál, protože obsahovala i posezení s menší knihovnou. Objala jsem si rukama paže a třela zmáčenou prokřehlou kůži. Hostitel nás zavedl do hlavního salónku s další rozsáhlou knihovnou, šedými křesly a hnědým konferenčním stolem. Kývl na starší ženu postávající v rohu místnosti.

„Připrav slečně něco na sebe a postav na čaj.“ Bez prodlevy odběhla splnit jeho rozkaz.

V jakém vesmíru jsem se ocitla? Kdo má dneska sluhy?

Ale možná jsem si kladla špatnou otázku. *Kdo je dnes tak bohatý, že si může dovolit sluhy? Nejspíš někdo, kdo má dost peněz.*

Muž si mne prohlédl od bosých nohou přes promáčené kraťasy, mokré tílko, jež se mi lepilo na tělo a obepisovalo mé křivky, až po obličej.

Přistoupil ke mně a s mírnou úklonou mne vzal za ruku, stejně jako prve mladík.

Zvedl hlavu a promluvil: „Jsem Will.“

Přikývla jsem neschopná slov a sledovala jeho krásnou bledou tvář.

„Osušte se, oblékněte si něco suchého a najezte,“ oznámil mi a pustil mou ruku.

Zadávala jsem se na Bena, kterému se lepilo triko na hrud' a odkrývalo jeho ztvrdlé bradavky. Zakázala jsem si civět na něj a poslouchala Willa. *Znáte ten pocit, když vám z něčeho běhá mráz po zádech a zlá předtucha vám slibuje, že se bude dít něco špatného? Přesně tohle byl ten případ.*

Will nás zavedl do našich pokojů, kde jsme měli nachystané suché oblečení přes nastlané postele. Benův pokoj byl přes chodbu hned naproti mému. Když mě zavedli do pokoje, Will s Benem se ode mě oddělili se slovy, že kdybych něco potřebovala, budou dole.

Ve chvíli, kdy se za nimi zavřely dveře, jsem si sedla poraženě na postel. Vše v domě bylo v rustikálním stylu. Mramor střídal masivní dřevo a kámen. Jako bych se ocitla v luxusní hrobce.

Promnula jsem si obličej a sáhla po přichystaném oblečení. Zadávala jsem se na dlouhé bílé prošíváné šaty a zatajila dech.

Nahlédla jsem dovnitř na cedulku s velikostí. *38. Bože můj. Přesně moje velikost.* Se zděšením jsem se do nich oblékla. Spousty žen má přece podobnou velikost. Možná, že jsem už paranoidní a vidím zvláštnosti tam, kde nejsou. Podívala jsem se na sebe do podlouhlého zrcadla s dřevěným rámem, v jehož odrazu jsem svou podobu nepoznávala. S vlhkými vlasy jsem vypadala jako nějaká dávná princezna. Nazula jsem si teplé domácí boty podobající se balerínám a vyšla do dlouhé táhlé chodby.

Jedna chodba střídala druhou a proplétala se s dalšími jako v dlouhé noční můře. Bloudila jsem po nich a začala

si pomalu zoufat, dokud jsem za sebou nezaslechla povědomý hlas.

„Člověk se tu snadno ztratí,“ podotkl mladík a došel až ke mně. Nadskočila jsem úlekem a pomalu se otočila. Musela jsem zvednout hlavu vzhůru, abych se mu podívala přímo do očí, jak vysoký byl. Zamračil se, jako by mu na mně něco vadilo, ale nabídl mi ruku na pozdrav.

„Jsem Samuel,“ řekl pevným hlasem.

Prohlédla jsem si jeho dlouhé mužné prsty a potrásala mu rukou. „Michelle,“ zamumlala jsem celá nesvá. Zkoumavým pohledem mi přejel tvář a stiskl zvláštním způsobem ruku, až se mi rozlilo horko do nevhodných částí těla. Bože můj, jistě jsem se červenala.

Pustil mou ruku a povýšeně se pousmál, jako by mi četl myšlenky. „Pojď za mnou,“ řekl a bez ohlednutí se dal do chůze. Šla jsem mu rychle v patách. Brzy jsme se dostali do chodby, která mi byla už povědomá, a sestoupili schodiště stáječící se do tvaru C, po jehož pravé straně byl obývací. Ten strašidelný dům byl na mě moc velký.

Jakmile jsem spatřila Benovu tvář, úlevně jsem si oddechla. Posadila se do křesla hned vedle něj a spojila svůj nejistý pohled s jeho uklidňujícím. Jako jediného člověka z přítomných, jsem ho alespoň trochu znala, i když o opravdovém poznání se nedalo mluvit. Zanedlouho se k nám připojil i Will a usadil se naproti nám i s mladíkem, jenž mě vymotal z chodeb jejich domu. Služebná nám naskládala na stůl občerstvení, víno a čaj.

„Poslužte si,“ nabídl nám Will a prohlížel si mne zkoumavými očima. „Je oblečení v pořádku?“ zajímal se.

Přikývla jsem na souhlas. „Ano, děkuju za vaši pohostinnost.“

Muž sáhl po vínu a přimhouřil oči. „Říkej mi Will.“

„Dobře, Wille,“ souhlasila jsem s tykáním a doplnila. „Já jsem Michelle.“ Will přesunul svou pozornost k Benovi.

„S čím vám mohu pomoci?“ zeptal se, zatímco mezi námi těkal pohledem. Ben mi přenechal slovo. Nadechla jsem se a vypověděla mu každou svou zamlženou vzpomínku.

Očekávala jsem výsměch nebo nějaké psychologické řeči, možná i to, že mne prohlásí za blázna, jenže ten záhadný muž nic nezlehčoval.

„Stal se ti někdy podobný zážitek?“ Polkla jsem knedlík, který se mi usadil v krku.

„Ne, nic podobného jsem nezažila,“ přisvědčila jsem. Muž naproti mně se zadíval na svého společníka a ten na okamžik zavřel oči. Když je otevřel, přikývl, jako by mu beze slov cosi potvrdil.

„Jak se stavíš k nevysvětlitelným jevům?“ V tu chvíli jsem netušila, zda mne zkouší, anebo svá slova myslí zcela vážně.

„Myslíte tím, jestli věřím v nadpřirozeno?“ Nechápala jsem, kam mířil, ale děsilo mě, co to mohlo znamenat.

„Popiš mi ještě jednou stav, který jsi měla, než ses objevila v poušti,“ nabádal mne Will.

Nadechovala jsem se, že mu zopakuji, jak se všechno semlelo, ale on mě v poslední chvíli zastavil.

„Chci znát tvé pocity!“ přiblížil mi, co po mně chce.

Zmateně jsem zamrkala a vrátila se v myšlenkách na začátek.

Vůně svíček mě příjemně uvolnila. Ticho a klid kolíbaly do hlubší meditace, než kdy dříve a pak... Pak jsem cítila teplo obklopující mé tělo. Sítilo, až se stávalo žárem, dokud se mé tělo nevzneslo a já neuzřela samu sebe. Ležela

jsem pod sebou s poklidným výrazem ve tváři. V tu chvíli mne zachvátila panika. S bázní jsem se vzdalovala od svého nehybného těla a odolávala závratí, až má silueta zmizela. Zavřela jsem oči a přemáhala chuť zvracet, než jsem je znovu otevřela a ovanul mne lehký venkovní vánek. Hrubý písek se mi vdíral mezi prsty a horkost ustoupila.

Will tleskl, aby mne probral z transu, do kterého jsem se díky vzpomínkám dostávala. Ben si ke mně sedl do podřepu a třel mi svými prsty mé studené ruce.

„Nemohu to říci s jistotou, ale zdá se, že je mizečka,“ prohlásil Will.

Vytřeštila jsem na něj oči a s rozvibrovaným tělem zopakovala, co řekl: „Mizečka?“ divila jsem se neznámému názvu.

„Už je to dávno, co jsem se s mizečí setkal,“ přiznal. Nevědomky jsem sevřela Benovi ruce.

„Co to znamená?“ prahla jsem po detailech. Will si dolil víno.

„Znamená to, že by ses měla dokázat přemísťovat z místa na místo. Tyto schopnosti se dědí a dokonalé ovládnutí vyžaduje letitou praxi,“ přimhouřil oči, aby dodal svým slovům důraz. „Pro některé byly schopnosti mizet požehnáním, pro jiné prokletím,“ doplnil.

Zalapala jsem po dechu a hledala v Benových očích útěchu.

„Jak může svoje schopnosti ovládnout?“ promluvil za mě Ben.

Will se zahleděl do sklenky na rudou tekutinu a promíchal ji pohybem ruky. „Trpělivost, trénink a meditace.“ Ta tři slova mi zněla téměř nemožně.

Od dětství jsem neoplývala nijak zvlášť velkou trpělivostí. Trénovat bych snad dokázala, ale meditací jsem se od svého zmizení bála.

„Kdy se budu moct vrátit domů?“ zeptala jsem se.

Náš hostitel mi bez mrknutí oznámil: „Pokud chceš zabránit nekontrolovatelnému mizení, bude lepší návrat odložit.“ Tvrdý rozsudek ohledně mé izolace se mi nelíbil. Sevřela jsem rty pevně k sobě a ovládala pláč. *Ksaku, co se to stalo? Mám věřit neznámému muži a jeho blábolům o nadpřirozenu, anebo si stát za tím, že se chci vrátit?* Po chvílce se Will i Samuel zvedli.

„Můžete zde zůstat, jak dlouho chcete, ale pokud stojí Michelle o pomoc, bude se muset řídit mými pokyny.“ *Nekompromisní nabídka.*

Kývla jsem na souhlas a čekala, než budou oba muži z dohledu. Ben si mne se zamyšlením prohlížel.

„Věříš jim?“ zajímal se, jaký je můj postoj.

Našpulila jsem rty. „Já nevím,“ zasmála jsem se a popotáhla, protože mi bylo do pláče.

„A co ty, Bene?“

On pozvedl obočí, jako by se ptal: Co má být?

„Čemu věříš ty? Co jsi vlastně zač?“ Nejspíš jsem si pěkně koledovala, jenže jestli mám důvěřovat jemu a jeho známým, raději se přesvědčím, zda to za mou důvěru stojí. Tušil, na co narážím, a aniž bych musela svou myšlenku rozvést, procedil skrz zaťaté zuby: „Omlouvám se, ale neměl jsem na výběr,“ plivnul po mně temnou pravdu. „Tahal jsem bratra ze sraček už moc dlouho a až s tebou mi došlo, že nebude mít nikdy dost.“

Nalil si víno a zamračil se na mě. „Nebyla bys první, koho zabil.“ Ani mě nepřekvapilo, že takový blázen už vraždil, a tipovala bych, že ne jednou.

„Díky za upřímnost,“ připustila jsem uznale, i když se mne ve stanu dotýkal bez svolení a ... Dovedl mě k nejin-
tenzivnějšímu vrcholu. Při těch vzpomínkách se mi zapala-
lovala lýtka. Kriste pane, vždyť já s ním zažila svůj první
orgasmus.

„Omlouvám se...“ zopakoval a s nečitelnou tváří mi
oznámil. „Jdu se natáhnout. Měla by sis odpočinout. Do
zítra se rozmysli, co chceš dělat.“ Olízl si rty a přitáhl k
nim mou pozornost.

„Tak jako tak, se budeme snažit spojit s někým z tvé
rodiny a dostat tě domů.“ V jeho slovech bylo zklamání i
smutek. Nečekal na odpověď a zanechal mě v obýváku sa-
motnou. Seděla jsem tam ještě dlouho, dokud se mi neza-
čala únavou klížit víčka. Až tehdy jsem se rozhodla vstát
a odebrat se do svého pokoje. Napodruhé jsem trefila jen
s mírnými obtížemi. *Možná, že nakonec nebude tak těžké
se tady vyznat.*

Zalezla jsem si do postele a přikryla se až po bradu,
jako jsem to dělávala, když jsem byla malá holka. *Musím
se s touhle šílenou situací nějak vypořádat a neohrozit lidi,
co miluju. Možná bude lepší zjistit, co se se mnou děje.
Naučit se s tím žít a nebát se každého nechtěného zmizení.
Třeba šlo o výjimku a nic podobného se již nebude opako-
vat?*

Dumala jsem nad celou situací tak dlouho, než jsem
usnula. Bohužel té noci mne provázela jedna noční můra
za druhou a já se celá upocená co chvíli budila. Při posled-
ním nočním blesknutí, jsem se objevila v něčí teplé náruči.
S usmlenou tváří jsem se mu zabořila do hrudi a zavzlykala.
„Ach, Bene!“

„Ššš, jsem u tebe! Už je dobře!“ utěšoval mě, zatímco
se nocí nesl můj pláč. Hladil mě ve vlasech a já vstřebávala

jeho omamnou vůni. „Pokus se znovu usnout,“ zašeptal mi do ucha a donutil mé tělo k reakci.

Zatrásla jsem se, jako by mi byla zima.

On si mne přitáhl blíže k sobě, aby mě zahřál. Jen bez trika se stával příliš velkým lákadlem.

„Počkám, než usneš a odejdu,“ ubezpečoval mě, že nemusím mít z jeho přítomnosti obavy.

„Ne!“ nesouhlas se mi vydral z hrdla s takovou intenzitou, že jsem skoro zakřičela. „Neodcházej, prosím,“ zamumlala jsem plačtivě a držela se jeho svalnatých paží jako klíště. Byl můj jediný pevný bod v novém neznámu, jež se mi vetřelo do života.

Povzdechl si. „Dobře a teď už spi,“ zašeptal mi do ucha. Dotkla jsem se svýma studenýma nohama jeho teplých nohou. Měl na sobě jen kraťasy, a tak příjemně voněl. Zavřela jsem oči a na okamžik si dovolila zabloudit k tomu, co se mezi námi stalo ve stanu. Jen z té vzpomínky se mi zrychlil dech.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se, přičemž se otřel o mou šíji. Přidušeně jsem zakňourala.

Dobrý bože, kdy naposledy se mě někdo dotkl jako on?

Kousla jsem se do rtu a se studem ze sebe vypravila. „Ano, jen...“ Nevěděla jsem, co mu říct. Nikdo neznal můj osobní život, natož intimní. Aby toho nebylo málo, musely se objevit ty nezvladatelné záchvaty mizení – ale možná, že šlo pouze o ojedinělý jev. *Třeba jsem zašla daleko se svými meditacemi, a když se jich vzdám, nic z toho se už nebude opakovat? Coby kdyby. Tyhle řeči mi nijak nepomůžou.*

Ben chvíli čekal, a když jsem ze sebe nedokázala dostat nic kloudného, řekl mi klidně: „Nechci tě pokoušet. Nebylo správný, co jsem udělal a nechci, aby sis myslela, že

využiju situace.“ Zadíval se mi zblízka do očí. „Takovej já nejsem.“

Krucínál. Měl by odejít, ale všechno ve mně řvalo, aby zůstal. Těkala jsem kolem něj očima, dokud se ode mne nezačal odtahovat.

Zpevnila jsem objetí a se zmateným výrazem zašeptala: „Neodcházej. Nechci tady zůstat sama,“ přiznala jsem poraženě. Mohla bych se hádat sama se sebou celou věčnost, co bylo a nebylo správné. Jestli by mě vzpomínka na jeho doteky měla děsit, anebo si dokážu přiznat pravdu, jak moc mě ty zakázané doteky vzrušily.

„Zůstaň,“ zaprosila jsem a on se položil znovu vedle mne. Nejistě si mě k sobě přitáhl a já mu zabořila hlavu s úlevou do vypracované hrudi.

Naslouchala jsem každému jeho nádechu i výdechu a téměř okamžitě usnula. Jeho tělo mě hřálo celou noc, než do oken zasvítily první paprsky slunce.

Otevřela jsem víčka a cítila se stále ospalá. Dramatické události mě vyčerpaly víc, než bych čekala. Zadívala jsem se na svaly, o které jsem se opírala a uvědomila si, že mám přes Bena přehozenou nohu.

S leknutím jsem ji urychleně sundala a zjistila, že je už dávno vzhůru. „Omlouvám se, já -,“

Přerušil mě: „V pohodě. Jsem rád, že ses nakonec dobře vyspala.“ Zastrčil mi jeden zbloudilý pramen oříškových vlasů za ucho a prohlížel si mou tvář. Kvůli špatným snům jsem musela být pěkně zdrchaná, ale on se tvářil, jako by viděl něco zajímavého a krásného.

Naši chvilku přerušilo klepání na dveře. „Slečno, mám vám vzkázat, že snídaně je na stole,“ informovala mě služebná. Pak zaklepala i na Benovy dveře a sdělila mu stejnou zprávu.

Pousmála jsem se faktu, že jsme spolu strávili noc a neprováděli nic nepřístojného.

„Nechám tě připravit se. Sejdeme se u snídaně,“ oznámil mi a vysoukal se z mého sevření.

Potupně jsem sklopila pohled do černých peřin. Neuvědomila jsem si, že ho stále objímám. Jakmile se postavil, uvízla jsem pohledem na jeho do půli svlečeném těle. V duchu jsem si dala facku a zadívala se rychle stranou.

„Děkuju, že jsi zůstal. Normálně na noční můry netrám,“ osvětlila jsem svůj stav zoufalství, i když po tom, co jsem prožila, se nebylo čemu divit. Každý druhý psychiatr by mi podal balení kapesníčků a předepsal ochotně léky.

Ben jen přikývl a odešel do svého pokoje. Vysoukala jsem se z postele a uhladila pomačkané šaty. Zadívala jsem se na sebe do podlouhlého zrcadla a zděsila se nad odrazem. *Pokusím se se sebou něco udělat. Nemám k dispozici líčidla, ale můžu si alespoň umýt vlasy.* Na pokoji koupelna nebyla, avšak ručník jsem měla připravený již ze včerejšího dne na křesle. Vzala jsem si jej a dala se do pátání.

Procházela jsem temnou chodbou a ovládala divné pocity. „Tady je!“ vyhrkla jsem radostí a vrhla se dovnitř. Po sprše jsem si vysušila vlasy ručníkem a oblékla se zpět do vypůjčených šatů.

Nemohla jsem alespoň zmizet se svou peněženkou? nadávala jsem, mezitím co jsem sešla poslední tři schody a zamířila za vůni džusu a kávy, jež se linula z prostorné kuchyně za schodištěm.

Na snídani se mě nikdo neptal, jaká je má volba. Dávali mi čas, ale sama jsem dobře věděla, že se k něčemu budu muset přiklonit.

Den plynul ospalým tempem kvůli dešti, který vystřídal ranní slunce. Co chvíli jsem se pokoušela dovolat domů. Střídavě jsem vytáčela číslo otce mého dítěte a mou matku – víc příbuzných jsem už bohužel neměla. Ale linka byla pokaždé buďto obsazená, anebo telefon vyzváněl bez odezvy, což už samo o sobě bylo pro mě jako matku neskutěčně stresující. Noční můry mne doprovázely první dva týdny. Uprostřed noci jsem se budila orosená potem.

„Ne!“ křičela jsem z plných plic a prožívala neustále dokola obdobný sen, jak bloudím pouští a před očima se mi vytrácí tváře lidí, které znám. Někdy se sen zaměřil jen na mou dceru, která mě v něm úpěnlivě hledala a obě jsme se od sebe vzdalovaly.

„Hej! Otevři oči!“ budil mě Ben, objímal pevně v náruči a já štkala jako malé dítě. Docházelo mi, v jak špatné situaci se nacházím. *Polovina lidí, co mě zná, si bude myslet, že jsem jen nějaký blázen a druhá půlka si bude šuškat, že je za tím nejspíš nějaký tajný milenec.* Ani jedno se mi nelíbilo.

„Jsem ztracená, zatraceně ztracená!“ mumlala jsem v pláči, dokud mi Ben nechytl tvář do dlaní.

„Podívej se na mě!“ přikázal mi ostře a já mu pohlédla do hlubokých tmavých očí. „Nejsi ztracená! Nedovolím, aby ses ztratila, jasný?“ sliboval, zatímco mi utíral mokrou tvář. Příkyvovala jsem na znamení, že mu věřím, ovšem zklidnit se se mi ani tak nedařilo.

Zahleděl se na mé pootevřené rty, jako by ho trýznil obrovský hlad. Zabořil mi prsty do vlasů, sevřel je v pěsti a přitáhl si mě k polibku.

„Ach!“ vyšlo ze mě bolestné zavzdychání.

Jeho majetnická pevná ústa mě stahovala do nepoznaných koutů mysli. Cítila jsem reakci jeho těla na moje a

ztrácela se v tom zakázaném pocitu. Stupňoval své téměř zvířecí polibky a nutil mě chtít víc – ovšem v tu chvíli od-
táhl své smyslné rty od mých zrudlých.

Sevřel mě v náruči a čekal, až se naše zrychlené dechy uklidní. Od té chvíle se z našich nočních setkání stal náš lehce nemravný rituál. I přesto, že bylo znát, že Ben po-
každé trochu váhal, touha v něm nakonec zvítězila.

Jak dlouho trvá, než vpustíte cizího člověka do svého života a přestane být cizí?

Po čtyřech týdnech, které mi poskytli moji hostitelé na rozmyšlení, jsem dospěla k zásadnímu rozhodnutí – potřebuji vědět o mizení víc. Jestli se chci někdy vrátit domů a starat se znovu o své dítě, je pro mě zvládnutí případného přemísťování velmi důležité. *Co kdybych byla s dcerkou někde pryč a zmizela neznámo kam? Zůstala by na místě sama a já bych si to nikdy neodpustila.* Malá část mě sice stále doufala, že má zvláštní příhoda může mít ještě nějaké logické vysvětlení, ale někde uvnitř jsem dobře věděla, co budu muset udělat. Pokud chci udržet sebe i své blízké v bezpečí, musím podniknout kroky, kterých bych se dříve neodvážila.

V noci se mi nedařilo dlouho usnout, takže když ke mně přišel Ben jako pokaždé, našel mě zírající do stropu, pohlcenou myšlenkami. Díky času strávenému v jejich sídle, jsem měla možnost trochu lépe ho poznat. Naše společně strávené chvíle nevymazaly nic z toho, co jsem s ním už zažila, ale dávaly tomu, co se mezi námi zrodilo, hloubku.

Pro jednu usnul Ben dříve a já se převalovala nervózně v posteli. Všimla jsem si, že Will chodil spát docela pozdě. *Třeba by mu nevadila noční konverzace?* Zadávala jsem se na oslňující úplněk osvětlující kousek pokoje.

Mé myšlenky se stočily k dalšímu muži, který obýval dům. Většinu času trávil někde pryč, a když už se zdržel doma, vyhýbal se místům, kde by mě mohl potkat. Zdálo se, že se mnou měl nějaký problém.

Tímhle stylem probdím celou noc a nebudu mít ráno sílu promluvit si s Willem.

Náhle ke mně dolehl melodický zvuk hudby.

Zaposlouchala jsem se do ticha a opravdu. Zakryla jsem si tvář. *Ne, to ani náhodou. Nepůjdu se pít po tom, odkud ty tóny zní!*

Vyplížila jsem se raději z pokoje a zamířila na chodbu do společné koupelny, abych si opláchla obličej. Jakmile jsem svlažila studenou vodou potem orosené tváře, zdálo se, že nechtěné myšlenky jsou pryč. Opak byl pravdou.

Když jsem vyšla z koupelny a měla v úmyslu vrátit se do pokoje, zamířila jsem místo toho za záhadným zvukem. Hudba vášnivě sílila s tím, jak jsem procházela chodbou a blížila se k pokoji, odkud vycházela. Nohy se mi pohybovaly, jako by měly vlastní rozum a donesly mě až k tmavě hnědým dveřím s krásnými vyrytými ornamenty.

Zastavila jsem se kousek před nimi a váhavě sledovala měděnou kliku, než jsem překonala zbývající vzdálenost, stiskla ji a mírně s ní pootočila.

Dveře se s vrzáním povolily a já je zdráhavě otevřela a vstoupila dovnitř. V ten moment hudba ustála. Rozhlédla jsem se po místnosti, v jejímž nejtemnějším koutě stál klavír a u něj seděl on.

Zamračený Samuel se na mě podíval zpod hustých černých řas a propíchl mne pohledem. *Pojď ke mně!*

Zamračila jsem se a zahleděla se na jeho nehybné rty. „Jak jsi to...“ má slova utichla pod tíhou, která mne nutila

poslechnout jeho žádost. Nedokázala jsem se zastavit a došla omámeně až k němu.

Usmál se svým pokřiveným úsměvem a našpulil rty. „Co čekáš, že tady najdeš?“ promluvil konečně, ale tíha v jeho přítomnosti nepolevila. Stoupl si, tudíž jsme nyní od sebe byli jen malý kousek – dýchali jsme si takřka do úst.

Zatnula jsem zuby. „Co to děláš? Přestaň s tím!“ procedila jsem našťavaně i vyděšeně zároveň.

Nejspíš bych měla přehodnotit situaci a přiznat si, že jsem se nejspíš úplně pomátla, protože jestli ne, tak jsem právě byla svědkem něčeho nevysvětlitelného. Zamračil se.

„Tohle místo ti nepřinese nic dobrého,“ poznamenal, jako bych to snad sama netušila, jenže jsem ani neměla na výběr. Neznala jsem nikoho, kdo by se vyznal v podobných záležitostech.

„Chceš pomoci, ale nevěříš ničemu, co vidíš. Dokonce ani kdybych ti to dal pocítit na vlastní kůži!“ odhalil mé skryté pochybnosti.

Kousla jsem se do spodního rtu a on k němu zajel okamžitě pohledem, jako bych mu mávala před obličejem něčím lákavým.

„Nechápu, co máš za problém?“ vyhrkla jsem zmateně a on se mi povýšeně vysmál. Zadívala jsem se na jeho dokonale tvarované rty a zavřela na okamžik oči, abych ovládla touhu, jež se mi ozvala jako silné tepání mezi nohama. Věděla jsem, jakým způsobem se na mě dívá dříve, než jsem otevřela víčka a střetla se s jeho hypnotizujícím pohledem.

Polib mě! zaslechla jsem v hlavě.

Otevřela jsem rty, jako bych jej chtěla doopravdy políbit a přiblížila se k němu. *Do háje, jak je možné, že ví, na co jsem si dovolila pomyslet?*

Nahnul se k mým rtům. Ne! To já se nahnula k jeho! Nikdy jsem netušila, jaký je pocit, dělat to, co nechcete, ovlivnění cizí vůlí.

V momentě, kdy se naše rty o sebe lehce otřely, mi zašeptal do úst: „Dost.“ A já jako mávnutím kouzelného proutku poslechla. Celá rozklepaná jsem od něj ucouvla a narazila do klavíru za sebou.

„Nejsi jediná, kdo je jiný,“ vpálil mi se záští do obličeje. Objala jsem si rukama paže a ovládala touhu utéct, zatímco pokračoval. „Od dětství se u mě objevila telepatie a později i schopnost ovládat mysl,“ oznámil mi, jako by o nic nešlo. Zahrál svými dlouhými prsty na klávesy pár tónů. „Netušíš, co tenhle život obnáší,“ vyčítal mi dál mou neznalost.

Zamračila jsem se a otočila pobouřeně k odchodu. Prošla jsem dveřmi a chystala se s nimi hlasitě třísknout, když jsem za sebou zaslechla jeho hlas.

„Dovolala ses domů?“ čímž mě přinutil se zastavit, aniž by použil svou pokřivenou vůli.

Zhluboka jsem oddechovala a slyšela za sebou jeho tiiché kroky. „Ne,“ zalhala jsem a vystřelila pryč, jako by mě na nože brali. *Musím odsud zmizet!* Objevit se někde jinde je jedna věc, ale popasovat se s tím, že existuje i spousta dalších děsivých „lidí“ byla druhá.

Vrátila jsem se do svého pokoje. Zalezla do postele pod peřinu a přitulila se ke spícímu Benovi. *Kam jsi mě to jenom vzal? Věděl o tom i Ben? Tušíš, co jsou tihle lidé zač?* Ano, během našeho povídání jsem se dozvěděla, že Samuel je prý nevlastní syn Willa. Biologické rodiče nikdy

nepoznal a Will jej vychoval jako svého syna. V tomhle měli s Benem podobnou minulost. Ani jeden nepoznal vlastní krev, navíc Ben vyrůstal po dětských domovech, kde narazil na Paula. Nebyli praví bratři, přesto za něj cítil jistou zodpovědnost a snažil se ho tahat ze všech průserů.

„Zjistilas, co jsi potřebovala?“ promluvil rozespale a vytrhl mě z proplouvání pochmurnými myšlenkami. *Co jsem vlastně hledala, když jsem se před několika týdny pustila do zkoumání mystérií?* S jistotou jsem dokázala říci pouze jedno – bylo to silnější než já.

„Věděl jsi o schopnostech, které Samuel má?“ zeptala jsem se na rovinu a sledovala Benovu líbeznou tvář.

„Ano. Právě proto jsem tě sem vzal,“ odpověděl bez zaváhání. Nebylo to tedy žádné tajemství.

Zamračila jsem se. „Will je taky takový?“ Je lepší znát celou pravdu než ji zjišťovat po kouscích – jako když strhnete najednou náplast než prožívat pomalou bolest.

Zadíval se mi do tváře a hledal slova. „Je jiný než Sam. Pokud se rozhodneš zůstat, určitě se dozvíš všechno, co potřebuješ vědět.“ Obličej se mu stáhl do chmurného výrazu.

„Dobře, protože zůstávám!“ ta odvážná slova mi vyjela z úst tak rychle, že jsem jich nestačila ani litovat.

„Fajn. Ráno si promluvíte a teď se můžeš už v klidu prospat.“ Navrhnul mi v dobrém úmyslu, jenže já ze sebe musela dostat to, co jsem v sobě držela. Něco, co Samuel odhalil a já se s tím nikomu nesvěřila.

„Trápí tě něco?“ zašeptal a přitáhl si mě blíže k sobě. Váhavě jsem se nadechla a otevřela ústa. Ben mě na ně zlehka políbil. „Víš, že to můžeš zastavit? Pokaždý, když se tě dotknu, můžeš říct ne,“ připomněl mi, že mám stále možnost volby.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Mizení**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.